

[เรื่องเล่าของอิเอจัง - 1]

[วันสอบวันสุดท้าย ก่อน 17:00 น. | ทางเดินหน้าห้องเรียน - ดิถีปี 1]

[⚠ : กล่าวถึงการตาย และมีพูดถึง suicidal content]

เป็นครั้งแรกที่อยู่นานขนาดนี้ คนในอาคารก็เหลือน้อยแล้วบางคนก็รีบกลับไปฉลองกับเพื่อน หรือคนใกล้ตัว บางคนก็รีบกลับไปเตรียมตัวสอบซ่อม บางคนกลับบ้านไปเตรียมเที่ยวช่วงปิดเรียน ตอนนี้จะว่าบรรยากาศแอบวังเวงก็ไม่ผิดนัก เขาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าต่าง

ดวงตาสีอำพันทอดมองไปข้างนอกนั้น ดวงตะวันใกล้ลับขอบฟ้า บอกเวลาช่วงเวลาเปิดเทอม ชีวิตรม.ปลายตอนนี้สำหรับเขาก็มีความสุขดีเหมือนกัน เพื่อนร่วมชั้นดีๆ สังคมที่ดี แม้จะประหลาด แต่ก็ได้แบบที่เดิมที่เคยเจอมา

' หลังจากนี้ก็คงมีแต่เรื่องดีๆสินะ? ' เขาหลุดคำพร้อมกับยิ้มออกมาอย่างมีความสุขกับตัวเอง

ในขณะที่จะเดินต่อ ก็ดันมีเสียงฝีเท้าดังขึ้นข้างหลัง เขาก็รีบหันไปมองก่อนจะเห็นสิ่งที่คุ้นเคย ดวงตาเบิกกว้างขึ้นครู่หนึ่ง จากความตกใจเริ่มเปลี่ยนไปความรู้สึกอื่นพร้อมกับขมวดคิ้ว

หญิงสาวในชุดกะลาสีโรงเรียนเก่าก่อนย้ายมา ผมสีชมพู ดวงตาที่ถูกปิดก็ทำให้รู้ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่วิญญาณแน่ๆ แม้แต่ดวงตาก็ยังสร้างไม่ได้เลย

— ไหนเขาบอกว่าช่วงนี้จะไม่เจอสิ่งลึกลับไง? หรืออันนี้กรณีพิเศษ?

" เก็นคุ— "

" สนุกมากนักรึ๊ใจ ที่มาเล่นเป็น ' ยัยนั้น ' นะ? "

เขากลับไป มันทำแค่นี้อืม เขารู้ว่ามันคงไม่ตอบ

.
. .

....ใช่ เขาเข้าใจดี

แต่ก็อดไม่ได้ที่จะโต้ตอบใส่มัน

ก็ครั้ง ก็หนแล้วที่เจอเจ้านี้? ทุกๆ 4-6 เดือนครั้ง หลังจากยัยนั้น ' ตาย ' สิ่งนี้ก็เหมือนภาพหลอน
ติดตัวเขามาเสมอ

เขาริบเดินหนีทันทีโดยที่ไม่เหลียวกลับไปมอง

ระหว่างที่พยายามเดินหนีก็เผลอเร่งฝีเท้าไปด้วย ภาพความทรงจำฉายวนอีกครั้ง มันยังคงอยู่ใน
สมองเหมือนเป็นเรื่องเมื่อวาน

' นี่ เกินคง ถ้าฉันตาย นายจะทำยังไงหรือ? '

' นี่ , ได้ข่าวว่าเมื่อวาน■■■ตายไหม? มิคุโมะเป็นคนไปเจอร่างแหละ , ตำรวจบอกว่าเป็นการฆ่า
ตัวตายนะ '

' จันหรือ , ไม่ใช่ว่าตานั่นเป็นคนจับยัยนั้น■■■■เองหรอคะ? '

' ก็เป็นไปได้ ตานั่นก็แอบชอบยัยนั้นหนินะ , จะแอบหึงแล้วพลั้งมือก็ไม่แปลกใจแล้วละ '

.
. .

เพื่อเจ้าชะมัด น่ารำคาญเป็นที่สุด เข้าฤดูร้อนที่ไรก็เป็นแบบนี้ทุกที

หนีมาขนาดนี้แล้วก็คิดเสมอว่าเวลาจะชักล้างเจ้านี้ให้มันจางลง

แต่ไม่เลย

.
.

ไม่เลยซักครั้ง

มันไม่เคยหายไปซักนิด

ไม่เคยหายไปจากตัวเขาแม้แต่เลี้ยวความทรงจำเดียว

หลังจากออกมาพ้นอาคาร ตัวเขาก็หอบหายใจเอาลมเข้าปอดซึกพักจากความเหนื่อยที่วิ่งลงมา

' คงจะพ้นแล้ว... สិនะ? '

ก่อนจะแว่วเสียงกระซิบมาตามลม ทำให้เขาต้องกัดปากตัวเองจนเลือดซึม

" นาย■หนีจาก■ที่นั่น■ได้ แต่หนีไป■ภาพอดีตไม่ได้ห■ออก "

" ขอให้โชคดีอีกหนละ ' มิคุโมะ เก็น■ซามุไร ' คง "

สำหรับเขาแล้ว :

กลิ่นของฤดูร้อนและเสียงของจิ้งจัน
ไม่ต่างจากสัญญาณครบรอบวันตายของเธอคนนั้น

[มิคุโมะ อี■ยา■

มิคุโมะ อี■■

มิคุโมะ

หรือควรจะเรียกว่า —

' มิคุโมะ เก็นซามุไร ' ดีล่ะ?]

สิ่งที่เกลียด - unlock : สิ่งลับที่ชอบจำลองเป็น■■■■■■■